

Ultima perspectivă asupra istoriei:

Mireasa

19:11-22:20

Secțiunea precedentă s-a încheiat cu apariția Miresei Mielului. Cu siguranță ne întrebăm cine este această Mireasă, cine va face parte din Ea? Ultima secțiune ne prezintă planul lui Dumnezeu din perspectiva finalității sale, finalitate care culminează cu nunta Mielului. Dacă până acum fiecare secțiune se încheia cu o imagine care prefigura finalul glorios al planului lui Dumnezeu, în *această* ultimă secțiune este dedicată în întregime descrierii acestui deznodământ măreț. Era de așteptat ca Scriptura să se încheie în acest mod. Genesa ne prezintă începuturile, iar Apocalipsa ne zugrăvește frumusețea sfârșitului. Sfârșitul glorios al planului lui Dumnezeu are mai multe etape:

1. Arătarea lui Hristos în slavă și nimicirea oștilor pământului (19:11-21)
2. Prima învierea și mia de ani (20:1-10)
3. Dispariția pământului și Cerului vechi și judecarea celor necredincioși – a doua înviere (20:11-15)
4. Un cer și un pământ nou și nunta Mielului (21:1-22:5)

Autorul vrea să ne prezinte cât se poate de clar etapele acestui sfârșit glorios. Ne aflăm în paginile ultimei faze ale revelației. Aceste etape sunt menite să adune și să clarifice sutele de profeții rostite în vechime, profeții care erau mai puțin clare fiind dăruite oamenilor în etape mai timpurii ale revelației. Este important să înțelegem acest lucru când ne apropiem de ultima secțiune din Apocalipsa. Domnul vrea să ne descopere prin cuvinte simple și imagini clare etapele sfârșitului. Nu trebuie să le complicăm sau să căutăm subînțelesuri. Imaginile sunt clare și sunt menite să ne prezinte cu claritate etapele sfârșitului. Înțelept este cel care nu va complica textul Scripturii acolo unde nu este cazul. Sunt mulți teologi care din punctul meu de vedere supra-spiritualizează aceste imagini, care „descoperă” tot felul de simboluri ascunse și se abat de la simplitatea și claritatea

textului. Din această pricină nici nu voi petrece mult timp pentru a analiza și contraargumenta interpretările lor.

Prima etapă a sfârșitului este arătarea lui Hristos în slavă și pedepsirea oștilor pământului. Unii teologi nu văd în acest tablou venirea lui Hristos în glorie, ci o imagine simbolică a războiului spiritual. Hristos și Biserica luptă împotriva răului de pe pământ și pentru mântuirea neamurilor prin moartea acestora în Hristos. Conform acestei interpretări, Biserica va reuși, prin mărturia ei, să aducă binele și pacea în lume și să diminueze răul. Neamurile vor fi cucerite în cele din urmă de frumusețea Evangheliei. Cât de străină de text este această interpretare. Textul nu prezintă cu toată claritatea pedepsirea neamurilor. Nu este vorba de nici o moarte spirituală în Hristos, ci de o moarte fizică sub judecată. Pentru a nu avea nici o umbră de îndoială cu privire la acest lucru, autorul inserează imaginea păsărilor chemate la ospăț. Acesta este o imagine vechi-testamentară ce este asociată cu judecata. După orice război, păsările Cerului se înfruptau din trupurile moarte a celor învinși. Cei ce vor fi învinși de arătarea în slavă a lui Hristos, vor fi oștile pământului adunate de Fiară pentru a face război cu Hristos. În ce va consta acest război? Autorul nu ne spune explicit, dar capitolul 20 ne prezintă din nou o imagine a războiului. După dezlegarea lui Satan acesta va aduna neamurile pentru a înconjura cetatea preaiubită și tabăra sfinților. Este posibil ca fiară să poarte același război. În Zaharia 12-14 oștile pământului se ridică împotriva lui Israel Nimicirea lui Israel ca națiune ar însemna nimicirea promisiunilor lui Hristos, deci învingerea lui Hristos. Hristos se arată în salvă pentru a învinge oștile vrăjmașe conduse de fiară și a proteja promisiunile Tatălui. Din acest pasaj este evident că fiară se confundă cu Antihrist, despre care Pavel ne spune: *„Și atunci Se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimic cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.”* (2 Tesaloniceni 2:8). Arătarea lui Hristos în slavă din Apocalipsa 19 duce la nimicirea fiarei și a proorocului mincinos. Din perspectiva acestui capitol este evident că fiara din Apocalipsa este o imagine a domniei lui Antihrist din ultimele zile ale istoriei. Acest fapt nu exclude că această imagine să fi fost construită pe frământările istorice din secolul întâi și să înglobeze o realitate istorică continuă a luptei dintre bine rău. Cu toate acestea, este cert că această imagine a fiarei arată în primul rând spre domnia lui Antihrist. Imaginea din

Apocalipsa 19 este în armonie cu profețiile din Vechiul Testament și din Noul Testament cu referire la a doua venire a lui Mesia.

După arătarea lui Hristos în slavă urmează controversata mie de ani. Iată informațiile despre această mie de ani oferite cu claritate de capitolul 20:

- Este inaugurată de:
 - Legarea lui Satan în adânc ca să nu mai înșele Neamurile
 - Învierea celor ce au murit din pricina mărturiei lui Isus
- Evenimentele din mia de ani: cei ce au înviat vor împărăți cu Hristos
- Sfârșitul miei de ani:
 - Satan va fi dezlegat și va aduna pe Gog și pe Magog pentru război împotriva cetății preaiubite
 - Nimicirea lui Gog și Magog
 - Aruncarea diavolului în iazul de foc

Teologii propun trei concepții diferite despre mia de ani: postmilenistă, amilenistă și premilenistă.

- Concepția postmilenistă consideră că mia de ani este probabil o descriere figurată a unui interval lung de timp care precedă venirea lui Hristos. La începutul perioadei de triumf a Evangheliei asupra popoarelor se va instaura domnia pașnică ce va dura până la întoarcerea lui Hristos pentru a face judecată.
- Concepția amilenistă susține că mileniul nu există ca perioadă propriu-zisă ci reprezintă probabil starea intermediară a celor morți. Hristos se poate întoarce oricând și El va judeca lumea, va inaugura starea eternă de binecuvântare a celor îndreptățiți, Cerul nou și pământul nou.
- Concepția premilenistă susține că Hristos Se va întoarce personal ca să instaureze împărăția Sa, că morții vor învia, că ei vor domni personal împreună cu El pe

pământ timp de o mie de ani, că după domnia de o mie de ani va avea loc o răzvrătire finală care va fi suprimată imediat, morții nelegiuiți vor fi judecați și va începe starea eternă.

Din punctul meu de vedere, primele două concepții forțează textul. Conform concepției amileniste, legarea lui Satan ar trebui să aibă loc la cruce pe de o parte, iar pe de altă parte, ideea acestei stări intermediare a celor morți în Hristos nu mai are susținere în Scriptură. După cruce, Satan a fost aruncat pe pământ și războiul spiritual s-a întezit. Neamurile sunt încă ispitele în Noul Legământ și lupta cu domniile întunericului este mai cruntă ca oricând (vezi Efeseni capitolul 6). Termenul de “înviere” este folosit pentru cei credincioși în Scriptură fie pentru nașterea din nou, fie pentru primirea trupului de slavă. Ideea unei alte învieri ca o stare intermediară a celor morți este mai degrabă o speculație decât o interpretare care să se armonizeze cu întregul Scripturii. Concepția post-milenistă susține că în capitolul 19 nu este vorba de arătarea lui Hristos în slavă pentru a judeca neamurile, ci de o prezentare simbolică a luptei lui Hristos, prin Biserică, pentru mântuirea neamurilor. În cele din urmă, la finalul acestei lupte neamurile vor fi cucerite de puterea Evangheliei. Învierea din capitolul 20 s-ar referi de fapt la o înviere spirituală a celor ce cred. Ospățul păsărilor din capitolul 19 este un indiciu cât se poate de clar pentru un eveniment al judecății și nu al mântuirii. Ideea cuceririi Neamurilor de către Hristos prin Biserică este cât se poate de forțată. Iar în capitolul 20 înviază cei cărora li s-a tăiat capul din pricina mărturiei lor. Iarși ideea unei învieri spirituale este forțată. Alte pasaje din Scriptură și chiar din Apocalipsa ne prezintă vremea sfârșitului ca o vreme în care dragostea celor mulți se va răci și în care răul și împietrirea vor culmina printre neamuri. Pe de altă parte, vremea sfârșitului este prezentată ca un eveniment neașteptat care te motivează la o veghere permanentă și nu precedat de o lungă perioadă în care pacea va domni printre neamuri din pricina puterii evangheliei.

Concepția premilenistă abordează textul în forma sa literală și nu necesită forțarea unor imagini din pasaj: Hristos va veni în slavă să judece Neamurile, cei credincioși vor învia și vor domni cu El o mie de ani, va urma o răzvrătire finală și de-abia apoi un cer și un pământ nou. Această interpretare, nu doar că nu necesită forțarea textului, dar este și în armonie cu imaginile din profeții vechi-testamentari. Profețiile din Vechiul Testament

abundă de imaginea care ni-l prezintă pe Israel ca și lider spiritual al națiunilor într-o perioadă a păcii și dreptății dar în care răul mai există pe pământ. De fapt, toți profeții Vechiului Testament ne prezintă cu entuziasm acest moment al întoarcerii finale a lui Israel urmată de o judecată a vrăjmașilor lui și de o perioadă în care Israel și Ierusalimul sunt centrul spiritual al lumii. Întoarcerea lui Israel va duce și la întoarcerea multora neamuri la Domnul. Aceste neamuri vor intra împreună cu Israel în mia de ani. În această perioadă va mai exista rău pe pământ. Oamenii vor trăi în trupul pământesc și astfel se justifică răzvrătirea finală după dezlegarea lui Satan. Vom oferi câteva exemple din aceste profeții care, pur și simplu, abundă în toată literatura profetică a Vechiului Testament:

- *„În vremurile din urmă muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce grămada la el și vor zice: „Veniți, haideți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului. El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit. Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în Numele Domnului, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci de veci!”* „În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cei șchiopi, voi strânge grămadă pe cei izgoniți, și pe aceia pe care-i chinuisem. Din cei șchiopi voi face o rămășiță, din cei ce erau risipiți, un neam puternic; și Domnul va împărăți peste ei, pe muntele Sionului, de acum și până în veac! Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” (Mica 4:1-8).
- *„Toți cei ce vor rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi*

să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu vor voi să prăznuiască sărbătoarea corturilor.” (Zaharia 14:16-19).

• *„Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu.; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânelor, nici glasul țipetelor. Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul... Nu vor munci degeaba, și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei.” (Isaia 65:19-23).*

Aceste pasaje ne sugerează existența în planul lui Dumnezeu a unei perioade de degustare a realității unui pământ și cer nou. În această perioadă, Ierusalimul ar fi centrul spiritual al lumii, dar oamenii vor mai trăi în acest trup pământesc având posibilitatea răzvrătirii. Vor mai fi copii și va mai fi pedeapsă pentru cei păcătoși. Hristos va cârmui Neamurile cu un toiag de fier. El va înfăptui dreptatea pe pământ având grijă să pedepsească orice neascultare. Pasajele sunt foarte clar în acest sens. Interpretarea post si amilenistă spiritualizează aceste pasaje. Ele nu se referă la Israel, ci sunt imagini simbolice cu privire la Noul Ierusalim într-un pământ și cer nou și se vor împlini în Apocalipsa 21. Analizând limbajul profetic, nu avem un temei solid pentru care să propunem această interpretare 100% simbolică cu privire la aceste profeții despre restaurarea finală a lui Israel. Este adevărat că aceste imagini pot prevesti realitatea Noului Ierusalim, dar oare înseamnă că ele nu au nici o dimensiune literală care să vizeze în mod direct Ierusalimul și poporul evreu?

Cea mai bună modalitate de soluționare a acestei dileme este să analizăm cum interpretează autorii Noului Testament aceste profeții. Analizând pasajele din Noul Testament care abordează profețiile despre restaurarea finală a lui Israel descoperim două lucruri foarte importante:

- Autorii din Noul Testament cred într-o dimensiune literală a profețiilor. Avem două exemple foarte clare în acest sens. Pavel în Romani 11 interpretează profeția din Isaia 59:29 cu privire la Israel astfel: Israel se va întoarce ca națiune la finalul istoriei. El evidențiază astfel dimensiunea literală a profeției. Iacov interpretează profeția din Amos 9:16-17 în mod asemănător. Iacov crede că profeția are în vedere națiunea Israel, și nu elimină dimensiunea literală a profeției în favoarea unei interpretări spirituale și a unei împliniri exclusiv în Biserică și în Noul Ierusalim. (vezi Fapte 15:13-19). Contextul din Fapte 15 este tocmai un context în care se discută diferențele dintre neamuri și evrei. Într-un asemenea context Iacov aduce argumentul din Amos 9. Argumentul este acceptat. Este evident că întreaga comunitate de apostoli, prezbiteri și creștini de la Ierusalim credea în această dimensiune literală a profeției.

- Autorii din Noul Testament cred și într-o dimensiune spirituală a profețiilor. Astfel, restaurarea finală a Ierusalimului este o degustare a realității Noului Ierusalim. Pavel în Galateni 4:26-27 Pavel afirmă că profeția din Isaia 54:1 care prevestește restaurarea finală a lui Israel oglindește realitatea Ierusalimului de sus, care este mama tuturor celor credincioșilor. Pavel nu se contrazice. În Romani 11 evidențiază dimensiunea literală a profețiilor, iar în Galateni 4 dimensiunea spirituală a lor. Cele două dimensiuni nu se exclud. Restaurarea finală a lui Israel va fi cât se poate de reală, însă ea va fi doar o degustare și anticipare a realității eterne a Noului Ierusalim format din toți cei răscumparați. Se pare deci că atât profețiile despre Israel cât și cele despre Ierusalim vor cunoaște o împlinire literală. Cetatea preaiubită ar putea fi chiar Ierusalimul pământesc.

Din această perspectivă, mia de ani din Apocalipsa ar fi o împlinire firească a acestor profeții. Este momentul potrivit să aducem în discuție perspectiva propusă de Ezechiel:

- Capitolul 34 - profeții împotriva căpeteniilor lui Israel
- Capitolul 35 – profeții împotriva Edomului, vrăjmașul lui Israel
- Capitolele 36-37 – profeții despre restaurarea finală a lui Israel

- Capitolul 38 – profeție împotriva lui Gog și Magog care se vor ridica împotriva lui Israel după restaurarea acestuia
- Capitolul 39 - din nou profeție împotriva lui Gog și Magog (mai dificil însă de identificat momentul: dacă este înainte sau după restaurarea lui Israel)
- Capitolele 40-48 – vedenii despre noul Templu și noul Ierusalim (care nu știu exact la ce se referă)

Asemănarea dintre ordinea profețiilor din a doua parte a cărții lui Ezechiel și cronologia evenimentelor din Apocalipsa 19-22 este evidentă. Vreau să subliniez că Ezechiel 39 ne descoperă atacul lui Gog și Magog împotriva unui Israel **după** adunarea acestuia dintre neamuri și restaurarea lui. În Apocalipsa 20, atacul lui Gog și Magog împotriva cetății preaiubite are loc **după** venirea lui Hristos în slavă.

Din perspectiva concepției premileniste, mia de ani ar avea o mare însemnătate în planul lui Dumnezeu și anume:

- Evidențiază credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunile rostite lui Israel. Domnul nu rostește promisiuni într-un moment istoric a căror împlinire este percepută ca fiind literală pentru ca apoi să anunțe că, de fapt, dimensiunea literală este doar un simbol pentru ceva spiritual care nu are legătură directă cu poporul evreu căruia i-au fost adresate promisiunile.
- Evidențiază puterea lui Dumnezeu de a împlini ce și-a propus: să facă din Israel liderul spiritual al națiunilor. Domnul pare că nu vrea să instaureze un pământ și un cer nou fără să îplinească ce și-a propus cu poporul evreu. Dacă nu ar face așa, ar rămân un obiectiv stabilit de Creator care a rămas neatins. Creatorul nu poate accepta acest lucru. El este Dumnezeu Atotputernic și o va dovedi.
- În mia de ani este descoperită cu mai multă claritate puterea păcatului din noi și că păcatul este afară din cale de păcătos. După o mie de ani de domnie a lui Hristos, multe neamuri se vor răzvrăti din nou când vor fi ispitite de Satan. Acest fapt demonstrează necesitatea preschimbării totale a creației. Totul trebuie să ardă și

trebuie un nou început, cu un pământ și cer nou, neatins de virusul cumplit al păcatului.

- Mia de ani ne descoperă că răzvrătirea oamenilor nu este cauzată de faptul că Domnul este nevăzut. Deși pot vedea pe Hristos, cu toate acestea, neamurile se vor răzvrăti din nou și vor dori distrugerea lui Israel. Răzvrătirea oamenilor nu este cauzată de faptul că nu-l pot vedea pe Domnul, ci este efectiv o alegere liberă care sfidează cele mai clare dovezi ale bunătății Creatorului.
- Ni se descoperă realitatea împietririi aduse de păcat și că cei care ajung în iazul cu foc, ajung acolo nu pentru că Domnul nu i-ar primi înapoi, ci pentru că ei nu vor să se mai întoarcă. Ilustrativă este, în acest sens, acțiunea lui Satana de a ispiți neamurile după mia de ani. Iată că a fost învins la cruce și va fi învins din nou la a doua venire a lui Hristos. Cu toate acestea, după ce este dezlegat, el încearcă din nou să-L învingă pe Creator și să demonstreze că nu este ceea ce pretinde și ispitește neamurile pentru a face rău și a distruge promisiunile divine. Victoria lui Dumnezeu nu a generat vreun semn de pocăință în inima Satanei.

Trebuie să menționăm că sunt anumite pasaje care par a nu mai oferi loc în planul lui Dumnezeu acestei mii de ani. Unul din aceste pasaje este cel din 2 Petru 3:8-13. Petru ne spune: „*Ziua Domnului va veni ca un hoț. În ziua aceea, Cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el va arde.*” Pare deci să nu mai fie loc pentru o mie de ani între venirea Domnului ca un hoț și arderea pământului vechi. O posibilă explicație a acestui pasaj ar putea fi totuși aceea că Petru adună într-o singură imagine judecata, deși aceasta presupune mai multe etape.

După finalizarea acestei demonstrații, Satan este aruncat în iazul cu foc, și apoi, urmează judecata celor necredincioși care nu au beneficiat de prima înviere. Observăm că ni se vorbește doar de prima și a doua înviere. Nu o găsim pe a treia sau a patra, cum se propun tot felul de învieri în lumea ideilor din teologie. Întâi înviază cei credincioși și asupra lor moartea a doua nu mai are nici o putere. Cei ce au parte de a doua înviere sunt judecați după faptele lor. Faptele lor demonstrează alegerea lor de a întoarce spatele Creatorului și de a trăi fără El. Lipsa din cartea vieții arată alegerea lor de a respinge

oferta harului lui Dumnezeu de a fi mântuiți și iertați fără plată, prin încrederea în Domnul. Oamenii vor primi ce au ales în nebunia lor: o veșnicie departe de Fața Creatorului.

Însă toate aceste evenimente: arătarea lui Hristos în slavă, mia de ani, judecata de apoi, nu fac decât să pregătească marea sărbătoare descrisă în capitolul 21. Acesta este momentul mult așteptat, punctul culminant, apogeul gloriei lui Dumnezeu, finalul slăvit al planului lui Dumnezeu cu pământul, final ce înseamnă de fapt un nou început. În ultima secțiune, cantitatea cea mai mare de text este dedicată descrierii nunții Mielului. Mia de ani este doar o degustare a realității Noului Ierusalim.

Din păcate nu mai avem timp acum să așternem pe hârtie toate gândurile despre frumusețea Miresei. Am mai comentat acest pasaj cu alte ocazii, iar acum ne-am propus creionarea imaginii de ansamblu a cărții și nu un comentariu detaliat al tuturor pasajelor. Totuși să subliniem câteva aspecte ale nunții Mielului:

- Mireasa este formată din toți cei răscumparați de-a lungul istoriei, fie neamuri, fie evrei, fie din Noul Testament, fie din Vechiul Testament.
- Cei răscumparați sunt un singur trup. Ei sunt împreună și sunt răsplățiți împreună. Nu este loc pentru individualism. Ei sunt toți una, un singur trup. Domnul a visat la o comunitate a celor răscumparați și nu la oameni răscumparați dar separați unul de celălalt.
- A fi parte din mireasa Mielului presupune cel mai înalt privilegiu pe care îl va putea avea vreodată o făptură creată de Domnul. Și Mielul are o singură Mireasă. Nimeni nu a mai atins acest har și nimeni nu-l va mai atinge. Doar cei răscumparați de pe pământ vor avea harul să fie Mireasa Lui, să fie una cu Hristos, să guverneze Universul împreună cu el, să se bucure de această unire și părtășie cu totul specială cu el, să fie lauda Sa specială pentru veșnicie. Mireasa este primită pe Scaunul de domnie, în inima Sfintei Treimi. Doar Mireasa va purta chipul lui Hristos, zidită cu trudă în mijlocul necazurilor și suferințelor de pe pământ.

- Mireasa este capodopera Creatorului. Cerul nu a văzut ceva mai frumos. Acum este momentul în care toți, inclusiv cel rău, vor slăvi pe Creator. Frumusețea Miresei va grăi atât de clar despre dragostea și înțelepciunea Creatorului încât toți își vor pleca genunchii și vor spune de bunăvoie, copleșiți de slavă: *“Doar Tu ești vrednic de închinare!”*
- Frumusețea Miresei este dată de adunarea laolaltă a celor răscumpărați. Fiecare dintre cei răscumpărați poartă ceva specific din chipul lui Hristos. Adunarea lor laolaltă duce la armonizarea acestor trăsături specifice din chipul Lui. Modalitatea în care a fost scrisă Scriptura ne deschide mintea să înțelegem ceva din taina Miresei. Domnul s-a revelat prin intermediul vieților unor oameni: Adam, Noe, Avraam, Isaac..., Pavel etc. În viața fiecăruia din acești oameni Domnul a revelat ceva specific din Sine și din planul Său. Adunate toate aceste vieți, toate aceste elemente specifice compun un plan atât de coerent revelat în toată Scriptura. Acești oameni nu știau unii de alții și nici cum viața lor dezvoltă și completează revelația lui Dumnezeu. Fiecare era o mică piesă dintr-un mare „puzzle”. Ei nu știau acest lucru și nici care este rolul lor. Dar dacă se privea de sus, toate experiențele din viața lor erau așa de bine cântărite și aveau un rol atât de important. Avraam nu înțelegea experiențele din viața lui, de ce Ismail a trebuit alungat iar Isaac jertfit. Cu toate acestea, acum, când privim din Noul Legământ, înțelegem că prin toate aceste experiențe Domnul creiona profilul credinței mântuitoare și Domnul își continua prin Avraam mărșălul Său curs de teologie! La fel și noi, nu înțelegem pe deplin atâtea experiențe din viața noastră și avem atâtea “de ce”-uri. Cu toate acestea, ele au un scop, căci noi, asemenea celor din vechime, facem parte dintr-un mare puzzle, din slăvita capodoperă a Creatorului: ***mireasa Mielului!*** Atunci vom înțelege pe deplin și ne vom închina în fața dragostei și înțelepciunii Creatorului, ne vom da seama că pe pământ aveam un orizont atât de mic și ne doream lucruri atât de mărunte. Eram concentrați doar pe nevoile noastre imediate, fără măcar să le cunoaștem bine pe acestea. Dar Domnul, fără să nege aceste nevoi (cunoscându-le mai bine), avea în vedere un plan etern, rolul nostru unic în mărșălul Sa capodoperă! Atunci vom înțelege pe deplin, dar până atunci cel neprihănit va trăi prin credință!